

*LAMPADARUL
DE AUR*

**CRISTOS,
PUTEREA LUI DUMNEZEU**

Partea a doua

T. Austin-Sparks

Volumul 4

CAPITOLUL 3

CRUCEA ȘI AMĂGIREA

De citit: *1 Corinteni 1:18-31; 2:1-5.*

1 Corinteni 1:18, (CLV): „Cuvântul crucii... este puterea lui Dumnezeu”.

1 Corinteni 1:23-24: „Noi Îl propovăduim pe Cristos cel răstignit care... pentru cei chemați... este puterea lui Dumnezeu”.

1 Corinteni 2:2: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit”.

În versiunea King James a Bibliei (ca și în traducerea D. Cornilescu, 1923) se spune „propovăduirea crucii”, în loc de cuvântul crucii. Aceasta nu este o alegere prea inspirată, deoarece aici este vorba de *Logosul* crucii, același cuvânt folosit în legătură cu Domnul Isus la începutul Evangheliei după Ioan: „La început a fost Cuvântul” (*Logos*). Probabil că ați remarcat de altfel din context și din celelalte pasaje citite că este vorba de Cristos, de Isus Cristos și de El răstignit. Nu este o doctrină, o învățătură, ci o Persoană, iar acea Persoană răstignită este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu; cuvântul crucii. Acesta este vast și cuprinde multe lucruri, dar acum am pe inimă un anume aspect al lui, legat de timpul în care trăim noi.

Scriptura spune că „în zilele din urmă vor fi vremuri periculoase” (KJV). Eu cred că cei mai mulți dintre noi, și în mod sigur cei care au discernământ spiritual, sunt de acord că vremurile pe care noi le trăim sunt vremuri foarte periculoase. Vremuri periculoase din punct de vedere spiritual, vremuri periculoase pentru poporul lui Dumnezeu, și se pare că este nevoie de un cuvânt special din partea Domnului pentru poporul Lui care să-l întărească, să-l țină, să-i dea siguranță și să-l ducă într-un loc unde să fie bine așezat, deoarece natura specială a pericolului acestor vremuri este cea a înșelăciunii, a amăgirii. Ce este amăgirea? Ea înseamnă a duce pe cineva de la adevăr la minciună; a induce în eroare modul de a gândi sau de a judeca al cuiva, a momi, a duce în rătăcire, a înșela, a frustra, a dezamăgi. Este ceva ce nu e adevăr. Acestea sunt zile caracterizate în special de acest pericol. Într-un anume sens putem spune că Evanghelia însăși are, printre trăsăturile ei principale, pe aceea de eliberare a omului de amăgire. Desigur, ea urmărește aducerea omului la adevăr, la lumină, dar, într-un sens foarte real, ea are ca scop eliberarea lui de amăgire, și vom vedea imediat cât de adevărat este lucrul acesta. Eu cred, preaiubiților, că Domnul are foarte mare nevoie de o slujire prin intermediul căreia propriul Lui popor să fie protejat în niște vremuri în care amăgirea și înșelăciunea sunt așa de răspândite, de complexe, de persistente și așa de subtile. Domnul va ajuta cu siguranță Trupul Lui prin intermediul unei asemenea slujiri, și se poate că tocmai noi, care suntem adunați aici, suntem pe aceeași linie cu dorința Lui; El dorește, pe de-o parte, să ne păzească, să ne pună

la adăpost, să ne pună într-o poziție de siguranță, prin lumină, iar pe de altă parte, să slujească, prin intermediul nostru, altora care sunt în pericol de a naufragia de la credință și de a fi duși în rătăcire de către ceea ce este astăzi imitația adevărului.

În legătură cu aceasta este necesar să vedem exact ce se întâmplă la sfârșitul dispensațiunii. Găsim, la sfârșit, că un înger coboară, având un lanț mare, îl apucă pe balaur, care este Diavolul, Satan, Îșnelătorul, și îl aruncă în Adânc, ca să nu mai înșele neamurile. Acolo ni se prezintă denumirile vrăjmașului: Balaurul, Șarpele, Diavolul, Satan, Îșnelătorul, precum și lucrarea lui de înșelare a neamurilor. Aceste cuvinte apar de mai multe ori în cartea Apocalipsei, și dacă veți vrea să le căutați, veți vedea că de două ori sunt aproape identic folosite: o dată în capitolul douăzeci și altă dată în capitolul doisprezece unde, după ce copilul de parte bărbătească ajunge la tron, Balaurul este aruncat jos și locul lui nu se mai găsește în cer. Și aici el este numit Balaurul, Șarpele, Diavolul, Satan, Îșnelătorul.

Am putea da încă multe alte locuri din Scriptură care conțin același gând și expresii prin care se arată că activitatea generală a vrăjmașului este cea de amăgire și înșelare, iar Domnul Isus a legat această activitate, într-o formă aparte și intensificată, de vremurile din urmă. „... vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: 'Eu sunt Cristosul!' Și vor înșela pe mulți.” „Căci se vor scula Cristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.” „Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului...”

Ei bine, acestea sunt semne ale vremurilor din urmă. Un singur și puternic accent este aici, și anume că vremurile din urmă (și noi credem că ne aflăm acum în acele vremuri) vor fi caracterizate în mod deosebit de o intensificare a activității vrăjmașului pe linia amăgirii; iar amăgirile *sunt* amăgiri. Cu alte cuvinte, ele pot fi detectate cu foarte mare greutate, și este nevoie de un discernământ foarte ascuțit, clar, pentru a le putea recunoaște. Desigur, cu toate că acest lucru este adevărat în special pentru vremea sfârșitului, el este adevărat pentru toate timpurile. Pericolul principal al tuturor veacurilor a fost amăgirea. Pavel ne confirmă aceasta. Referindu-se la ceea ce s-a întâmplat la început, el a spus: „Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia”. Amăgirea a fost prima armă a vrăjmașului împotriva lui Dumnezeu și prima metodă a lui prin care să-și atingă scopul, să ajungă la ținta lui. Ca rezultat al complicității și acordului omului, sau al incapacității acestuia de a se împotrivi la ceea ce știa că este contrar voinței explicite a lui Dumnezeu, întreaga rasă umană a devenit o rasă amăgită. Această rasă este amăgită la scară universală. Amăgirea nu este acum ceva care plutește în aer, ceva obiectiv, separat de om. Amăgirea este acum ceva din om, parte din el. „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea”.

Praiubiților, amăgirea nu a fost un element constituent al omului creat de Dumnezeu. Amăgirea este ceva ce a intrat în natura omului, ceva străin, și ea este acum în rasa umană. Este în om. Este parte din însăși natura lui. Lui Dumnezeu

I se oferă cea mai mare posibilitate de a lucra atunci când are de-a face cu un om cu inima sinceră; El nu poate lucra când nu este sinceritate în inimă; de aici începe El. El vrea o inimă smerită, o inimă sinceră, un duh deschis, unde nu se ascund lucruri; căci acesta a fost primul lucru care s-a întâmplat când amăgirea a intrat în rasa umană. Omul a căutat să se ascundă. Amăgirea este întotdeauna ceea ce ascunde ceva, ține ceva acoperit; nu există transparență, limpezime, deschidere față de cer. Dumnezeu cere întotdeauna deschidere și sinceritate absolute înainte ca El să înceapă să lucreze. Dumnezeu poate progresa foarte repede când are de-a face cu o inimă sinceră; cel cu inima sinceră va înainta în salturi pe calea cu Dumnezeu, pe când cei care nu sunt sinceri cu Dumnezeu, care nu iau lucrurile foarte în serios, indiferent de cât i-ar costa, nu vor face nici un progres. Am spus că amăgirea este o metodă universală a Înzătorului. Ea este universală, dar este adaptată la domeniul specific de acțiune. Aceasta înseamnă că lucrarea lui de amăgire se potrivește aceluia de care trebuie el să se ocupe, și există, cred eu, în principal trei domenii.

Trei domenii de amăgire

Există domeniul celor fără Dumnezeu, domeniul celor religioși și domeniul celor spirituali. În fiecare din aceste domenii, Înzătorul lucrează lansându-și amăgirile lui, dar el își adaptează amăgirile domeniului respectiv.

Vom vorbi foarte pe scurt despre primul și al doilea, pentru a ne putea ocupa mai detaliat de al treilea domeniu.

1) Cei fără Dumnezeu

Mai întâi am vrea să spunem ceva despre lucrarea de amăgire printre oamenii din lume. „Toată lumea zace în cel rău” (1 Ioan 5:19) și „dumnezeul acestui veac le-a orbit mințile” (2 Corinteni 4:4, CLV), ei sunt în „împărăția întunericului”, sunt complet înșelați, deși nu știu aceasta. Ei sunt așa de înșelați, încât, în Epistola către corinteni, la început, ni se spune că lumea, cu înțelepciunea ei, în culmea înțelepciunii ei, L-a omorât pe Domnul slavei, pe Prințul vieții, într-atâta era de orbită. Saul din Tars a fost un exemplar remarcabil al înțelepciunii acestei lumi și el și-a întins mâna împotriva Domnului și împotriva alor Săi, urmărind să-i omoare. Când a venit lumina și el nu a mai fost înșelat, a văzut limpede orbirea în care fusese. Dar cei din lume sunt și mai înșelați decât atâta. Mulți dintre ei, înainte de a-și încheia alergarea lor pământească, își dau seama că au fost înșelați. Așa de des întâlnim oameni care, la sfârșitul vieții lor, ajung să vadă că au fost tot timpul în căutarea a ceva care să le desăvârșească viața, să le-o împlinească, să-i satisfacă. În cazul unora, dezastrul a dat peste ei, nenorocirea s-a năpustit asupra lor, și au pierdut tot în ceea ce ei își puseseră speranțele. Nu le-a mai rămas nici timp, nici capacitate, nici putere, nici vreun alt fel de resurse ca să

o ia de la capăt, iar viața s-a dus și acum le râde din spate. Ei au investit totul pentru a atinge o țintă care i-a ocolit, care le-a scăpat, și singurul lucru pe care îl pot spune cu sinceritate este că au fost înșelați. Pe de altă parte, sunt mulți care își ating ținta, dobândesc bogății, poziție, influență, putere și, totuși, își sfârșesc viața cu o foame în inimă.

Cunoaștem cu toții multe cazuri din a doua categorie. Am citit despre cineva care și-a pus capăt zilelor, nu pentru că lucrurile i-ar fi mers rău, căci își strânsese multă avere, ci și-a luat viața pentru că nu mai avea pentru ce să trăiască; și dacă asta nu este amăgire, atunci ce este? Într-adevăr, cei din lume sunt în prinsoarea unei amăgiri puternice și, la sfârșit, Înșelătorul va râde de ei, fie că reușesc sau eșuează în ceea ce fac ei acum în viață. La urmă vor ajunge să descopere că lucrul căruia și-au dedicat toată ființa lor este pierdut și viața le-a fost doar o mare amăgire. Aceasta a fost semnificația însărcinării date apostolului Pavel. Ochii lui au fost deschiși și Domnul i-a spus că îl va trimite ca să stea înaintea împăraților și conducătorilor, și înaintea neamurilor, „ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu”. A te întoarce de sub puterea Satanei la Dumnezeu, de la întuneric la lumină este rezultatul faptului de a ți se fi deschis ochii; astfel, cei dezamăgiți ajung să nu mai fie amăgiți atunci când li se deschid ochii. Orbirea este lucrarea aceluia care i-a prins pe oameni în strânsoarea lui. Împărați, conducători, popoare, da, mulți dintre ei resping orice aluzie la faptul că sunt orbiți sau înșelați, dar Domnul știe cum să „le deschidă ochii”. La aceasta ne-am referit când am spus că Evanghelia este, într-un sens, menită să-i elibereze pe oameni de amăgire. Atâta am vrut să spunem despre cei din lume.

2) Religioșii

În continuare am dori să spunem câteva cuvinte despre cei religioși. Același lucru este valabil și aici, adaptat de Înșelător la domeniul de acțiune, la genul de oameni cu care se ocupă, cei religioși. Da, a fi înșelat din punct de vedere religios, altfel spus, înșelat de însăși religiozitatea ta, aceasta este o amăgire puternică! Există în acea amăgire o asemenea putere ce pare a sfida adeseori orice fel de încercare de eliberare. Religioșii sunt înșelați de religiozitate! Ce altceva s-ar mai putea cere de la cineva decât a recunoaște ce a făcut Dumnezeu și a da lui Dumnezeu închinare și recunoștință; a fi preocupat cu lucrurile lui Dumnezeu, a participa la servicii religioase, a fi angrenat din plin în activități religioase și a fi interesat în primul rând de lucrurile religioase? Ce altceva s-ar mai putea cere? Ce este rău în aceasta? Aveți răbdare, îngăduiți-mi să accentuez cu toată tăria: aceasta poate să fie o amăgire uriașă. Așa de des se întâmplă că înseși aceste lucruri întunecă ceea ce este fundamental, o legătură reală și vie cu Dumnezeu. „Trebuie să vă nașteți din nou”, și foarte adesea religia întunecă acest adevăr. O, religia nu este un argument pentru mântuire! Religia poate fi găsită în cele mai

întunecate locuri de pe pământ. Religia există pe plan universal; coruptă și foarte decăzută în multe locuri, dar, la scară universală există conștiința de a fi în legătură cu vreun obiect suprem de închinare, care cere închinare. Atunci mintea sau imaginația omului caută să dea expresie aceluși obiect suprem de închinare. În funcție de imaginație, obiectul poate fi o bucată de lemn, o piatră sau corpuri cerești. Într-un fel sau altul, el este materializat, dar ceea ce este universal este ceea ce se află în spatele acelor forme de exprimare. Toate formele mai civilizate ale acestuia, aduse pe tărâmul creștinismului sunt, în esență, același lucru, mai dezvoltat. El poate fi o amăgire puternică, și foarte adesea și este.

Când am întrebat pe cineva dacă este născut din nou, mi-a răspuns: „Nu am nevoie de așa ceva; eu am fost confirmat”. Poate că acesta a fost un caz extrem, și nu l-am pomenit acum cu scopul de a critica, ci doar ca exemplu. Poate că adopți religia pentru că ai un temperament religios, dar aceasta nu înseamnă că ești mântuit. Prin religia ta, Diavolul poate să te țină tot așa de puternic, de ferm, în strânsoarea stării de nemântuit la fel cum îl ține pe cel lumesc prin plăceri. Pe el nu-l interesează cum te ține: prin frumoase activități religioase, prin lepădare de sine, și altele de acest fel, atâta timp cât te poate împiedica să ajungi la lucrul principal. Am pomenit doar în treacăt acestea, întrucât subiectul nostru este amăgirea. Preaiubiților, este o deosebire uriașă între unirea vitală cu Dumnezeu în Isus Cristos și formalismul religios, și, așa cum am spus la început, este o nevoie foarte mare de acea slujire prin care amăgirea, chiar și printre oamenii religioși, să fie nimicită și necesitatea unirii esențiale, vitale, cu Dumnezeu prin nașterea din nou să fie înțeleasă de cei religioși. Vrajmașul distruge întreaga mărturie a Adunării prin faptul că o umple cu oameni activi, energici, neconvertiți. În acest mod el slăbește puterea Mărturiei lui Dumnezeu.

3) Cei spirituali

Ajungem acum la al treilea domeniu, cel al oamenilor spirituali, și ne ocupăm de copiii lui Dumnezeu cu adevărat născuți din nou. Vrajmașul își adaptează lucrarea lui de amăgire la acest domeniu într-un mod mult mai inteligent și mai ingenios decât la oricare din celelalte două domenii. El nu renunță la copiii lui Dumnezeu, considerând că sunt imposibil de a fi înșelați, dimpotrivă, aici găsim amăgirea în formele ei cele mai rafinate și mai acute. Aici s-a întâmplat că așa de des copii scumpi ai lui Dumnezeu au fost duși complet în rătăcire prin ceva ce purta asemănarea cu adevărul absolut al Evangheliei. În acest domeniu, printre copiii lui Dumnezeu, amăgirile de astăzi sunt cât se poate de violente și de active.

Care este semnul, semnul distinctiv, al lucrării de amăgire a Înșelătorului în mijlocul poporului Domnului? Este imitația a tot ce este din Dumnezeu, sistemul de imitație care include tot ce este din Dumnezeu. Dacă veți studia Biblia, veți descoperi cum acest sistem de imitație țintește chiar până la Dumnezeu. Veți vedea

că există o imitație a însăși dumnezeirii. E înspăimântător de a spune acest lucru, dar este adevărat. O imitație a însăși dumnezeirii: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Imitația primei Persoane a Trinității: Dumnezeu. Ce spune Scriptura? „Dumnezeul acestui veac le-a orbit...” Dumnezeu acestui veac - Satan este văzut în Cuvântul lui Dumnezeu ca cel care se ridică până acolo, încât el să fie obiectul suprem de închinare. Nu trebuie să parcurgeți prea mult Biblia pentru a vedea aceasta. Tendința lui este evidentă din chiar prima lui acțiune. „Oare a zis Dumnezeu?” Ei bine, „eu sunt o autoritate mai mare decât este El”. Aceasta se înțelege de aici. „Ascultați de mine” - și astfel, printr-o insinuare subtilă, el a capturat din inima omului locul cuvenit reverenței, fricii și recunoștinței față de Dumnezeu; procedând astfel, el a devenit dumnezeul omului, obținând închinarea acestuia. Insinuarea subtilă prin care el a făcut aceasta a fost: „Dumnezeu știe că dacă voi veți face aceasta, veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul, iar prin faptul că vă interzice să faceți aceasta, El vă lipsește, pur și simplu, de ceva care, dacă ar fi al vostru, v-ar face viața mai plină, mai vastă, mai măreață; prin urmare, Dumnezeu nu este nicidecum de partea voastră, ci El ascunde ceva de voi. El face viața mai neînsemnată și mai limitată decât ar trebui să fie, deci dacă veți face cum vă spun eu, veți avea o viață mai bogată. Ei bine, fii creștin, dă-ți viața lui Dumnezeu și atunci ea va deveni îngustă, jalnică, va trebui să renunți la cutare și la cutare lucru.” Aceasta este întotdeauna insinuarea vrăjmașului. El nu te lasă să știi ce vei câștiga dacă umbli cu Dumnezeu, și amăgirea dă rezultate - în loc de a câștiga, pierzi - dacă dai ascultare vrăjmașului. „Dumnezeul acestui veac le-a orbit...”

Când copiii lui Israel au ieșit din Egipt, scopul suprem al ieșirii lor nu a fost de a intra în țară sau în pustie, ci de a ieși la Domnul, de a aparține Domnului, de a fi poporul Lui. „Lasă pe fiul meu să plece” - acesta a fost cuvântul; a ieși la Domnul, a aparține Lui. Nu erau de mult timp în pustie, când Moise s-a suit pe munte, unde a rămas o perioadă de timp cu Domnul, iar vrăjmașul a pătruns în adunare. Ce i-a spus Dumnezeu lui Moise pe munte? „Să-Mi aducă aur, argint și aramă și pietre prețioase și în subțire, și să-Mi facă un locaș sfânt”. Vrăjmașul a apărut în același timp și a spus: „Acuma-i acum!” El a stârnit poporul să-și aducă aurul pentru a face din el un chip turnat, luând astfel aurul ce era destinat lui Dumnezeu. Ce este aurul? Ceea ce este reprezentativ și tipic din Dumnezeu, din natura lui divină. Această temă străbate întreaga Biblie. Dumnezeu acestui veac urmărește să obțină pentru el închinarea cuvenită lui Dumnezeu și el imită pe prima Persoană a Trinității. El imită și contraface pe linia religiei pentru a obține închinare. A doua Persoană a Trinității (vă dați seama că nu putem face acum un studiu complet al fiecăreia dintre ele) este Domnul Isus, Dumnezeu Întrupat în Fiul. Citim: „...vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: 'Eu sunt Cristosul!' Și vor înșela pe mulți.” Anticrist este imitația lui Dumnezeu Întrupat: el își asumă rolul de dumnezeu, luând chip omenesc, pentru a dobândi închinarea din inimile oamenilor, și șade în templul lui Dumnezeu, dând impresia că el este Dumnezeu.

„Se vor scula Cristoși mincinoși.” Înselătorul acționează în vederea imitării lui Cristos chiar până la punctul întrupării - Diavolul întrupat, Anticrist. El merge până unde poate cu imitarea lui Cristos.

Imitarea Duhului Sfânt

Este, apoi, a treia Persoană a Trinității - Duhul Sfânt. În mod sigur, vrăjmașul acționează pe această linie pentru a imita pe Duhul Sfânt. Nu este nici o îndoială în această privință. Dacă aceasta este dispensațiunea Duhului, este de asemenea și dispensațiunea imitației Duhului Sfânt. Care este lucrarea Duhului Sfânt? Ei bine, ea are multe laturi, dar, preaiubiților, vrăjmașul poate face semne false care sunt o imitație a semnelor Duhului Sfânt. Vrăjmașul poate da călăuzire falsă care este o imitație a călăuzirii Duhului Sfânt. Experiențe? Da, poți avea experiențe, experiențe supranaturale, care sunt o imitație a Duhului Sfânt. Învățătură? Da, învățătură din Biblie: doctrine ale demonilor, doctrine false. Dar ele nu ar fi amăgiri dacă nu s-ar baza pe conținut biblic. Imitarea Duhului Sfânt se face, de asemenea, prin miracole, prin înfăptuirea de mari semne și minuni, prin a face să se coboare foc din cer pentru a-i înșela pe cei de pe pământ. Miracole, semne, minuni, putere, da, și chiar viață, pentru a da viață icoanei, putere de a da viață icoanei, și chiar convertiri. Aparent, naștere din nou, vieți schimbate. Aici ne aflăm, probabil, pe cel mai de temut teren când spunem acestea. Se pot ridica imediat întrebări: „Îi face oare diavolul pe oameni puri și îi întoarce pe oameni de la o viață fără Dumnezeu la o viață cu Dumnezeu?” „Îi schimbă el cu adevărat în bine pe oameni?” Este adevărat acest lucru? El nu se va abține de la nimic pentru a-și putea atinge scopul lui final. Îți va da un botez fals al Duhului Sfânt, astfel încât să ai o experiență minunată, plină de senzații plăcute, senzații sublime, însoțită de daruri remarcabile, de puteri, de capacități supranaturale. Scopul lui este să-ți dea acestea și să te lase un timp să te lauzi cu ele, ca apoi să ți le ia, iar odată cu luarea lor sugerează imediat minții tale că „ai păcătuit împotriva Duhului Sfânt”, că ai săvârșit „un păcat care nu va căpăta iertare”. În felul acesta, el îți ia absolut orice speranță. Puterea sângelui scump al lui Isus Cristos nu mai are nici o valoare, pentru că nu mai este iertare. La ce bun sângele dacă nu mai este iertare? Toată lucrarea de ispășire a lui Cristos nu mai are nici o putere pentru tine odată ce accepți acea sugestie. Cristos și crucea Lui și-au pierdut valoarea pentru tine. Da, Satan nu se va da în lături de la nimic pentru a putea da cu adevărat o lovitură fatală credinței în Cristos, și el a făcut aceasta în cazul multora, și încă mai o face. Sunt mulți copii scumpi ai lui Dumnezeu care, dacă ar ști, dacă ar avea lumină și cunoștință, ar fi salvați din cea mai îngrozitoare stare de iad mental cauzată de presiunea acuzației din partea vrăjmașului cum că au păcătuit fără putință de a mai fi iertați, că l-au întristat pe Duhul Sfânt într-atâta, încât i-a părăsit. Astăzi, mulți copii scumpi ai lui Dumnezeu sunt în această situație. Eu

spun că este nevoie, în aceste zile, ca poporul lui Dumnezeu să fie ajutat pentru a fi în siguranță, pentru a fi salvat de aceste amăgiri îngrozitoare. Și în multe alte chipuri imită Înșelătorul. El poate mânui Scriptura mai bine ca oricine. El poate provoca închinare, își întemeiază propria lui biserică, „sinagoga Satanei”, imitând. El învață doctrine minunate, adevăruri biblice, pentru a-i încolți pe oameni și a-i zăpăci, ca la urmă să ajungă așa de încurcați, încât să nu mai știe unde sunt, și se trezesc într-o stare de inerție fatală și se întrebă dacă vor mai putea crede vreodată ceva. Amăgiri!

Terenul amăgirii

Din nefericire, după ce am spus toate acestea, am ajuns numai la începutul mesajului meu, pentru că, la acest punct, preaiubiților, trebuie să spunem că nici măcar o fărâmă din lucrarea de amăgire a diavolului nu poartă semnul întâmplării, nu este complet străină de ceva din omul însuși. Trebuie să existe un teren pentru ea în om, altfel nu poate da rezultate, nu are nici o șansă de izbândă. Amăgirea nu este ceva exterior care este pus asupra noastră de vrem - de nu vrem, sau în ciuda voinței noastre. Orice amăgire își are propriul teren în om. Ce este acel teren? Este faptul că omul este acum o ființă care posedă un suflet. Dacă veți putea pătrunde în profunzimea acestui lucru, dacă îl veți putea înțelege, totul va deveni limpede.

Terenul amăgirii este faptul că omul este o ființă care posedă un suflet. Când Satan a intervenit în viața omului, la început, iar omul a consimțit să meargă pe linia vieții sufletului, el l-a făcut pe om potrivit pentru propria lui guvernare. Nu cu ajutorul forței a venit el și s-a erijat în conducătorul omului și l-a supus pe acesta propriei lui guvernări. Cum a făcut el aceasta? Penetrând în acel tărâm din ființa omului unde omul era unit cu Dumnezeu, adică pe tărâmul duhului omului. „Cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El” - iar omul era în părtășie și comuniune cu Dumnezeu prin intermediul duhului lui, nu al sufletului, nici al trupului. Acestea două erau sub cârmuirea duhului lui. Vrajmașul, diavolul, a venit la sufletul omului și, în loc ca omul să reacționeze prin duhul lui aflat în părtășie cu Dumnezeu, și care Îl cunoștea pe Dumnezeu, el a coborât la nivelul sufletului lui, a ieșit din duhul lui și a reacționat în suflet. Ce este sufletul? Raționament, emoție, sentiment, dorință și, desigur, preferință, voință. Vrajmașul a apelat la dorințe și a capturat voința, prin amăgire. Vedeți ce s-a întâmplat când omul a profanat însuși organul unirii lui cu Dumnezeu, duhul lui! El a fost, în sensul cel mai profund, în starea lui integră, un duh ce avea un suflet și un trup, dar el l-a profanat, cu rezultatul că acesta a fost despărțit de Dumnezeu și a murit ca mijloc, instrument, vehicul al părtășiei divine. Nu înseamnă că el a fost anihilat sau că a încetat să mai existe, dar el a ieșit din părtășia cu Dumnezeu, iar aceasta este moarte spirituală. El a ieșit din unirea cu Dumnezeu, iar urmarea a fost că sufletul a dobândit ascendent și, de atunci începând, omul este o specie diferită de cea pe care a creat-o Dumnezeu. El este acum un om al sufletului, și, pentru a

menține această stare, vrăjmașul l-a adaptat pe om propriei lui guvernări. Așadar, vrăjmașul îl guvernează pe om și întreaga rasă prin natura vieții sufletului. Care este baza amăgirii? Tocmai aceasta! Cum se obține o lucrare a unei imitații a Duhului Sfânt? Cu ajutorul naturii tale sufletești. Poți deveni un medium în însăși natura ta sufletească și să deschizi toate căile ființei tale pentru călăuziri supranaturale și să ajungi sub puterea, stăpânirea, domnia duhurilor înșelătoare care operează într-o multitudine de feluri. Poți astfel să-ți blochezi sufletul și să ajungi într-o stare de totală pasivitate, încât vei fi deschis la orice puteri care vor profita de tine. Poți avea momentele tale de liniște în sufletul tău, care sunt cele mai periculoase momente din viața ta. Aceasta se întâmplă prin suspendarea oricărei activități spirituale, devenind complet pasiv și deschizând ființa ta sufletească, ceea ce este un lucru din cale-afară de periculos.

Dumnezeu nu îți cere niciodată să devii pasiv din punct de vedere spiritual. A aștepta înaintea lui Dumnezeu nu înseamnă a fi pasiv din punct de vedere spiritual. Dumnezeu ne vrea activi în duhul, chiar și atunci când așteptăm în tăcere înaintea Lui. Înțelegeți ce vreau să spun! Înăsași natura omului, acum adaptată de vrăjmaș guvernării lui, este cea care a făcut posibil succesul acestui sistem puternic de imitație.

Ce a făcut Cristos la Calvar?

Ce a făcut Domnul Isus la Calvar? El a dus acel om la moarte și a făcut loc pentru un om spiritual. În Isus Cristos, noi nu mai suntem sufletești, ci suntem oameni spirituali. Aceasta este, în esență, ceea ce spune Pavel în prima lui Epistolă către corinteni. „Omul sufletesc (el este omul „firesc”) nu primește lucrurile lui Dumnezeu căci, pentru el, sunt o nebulie; și nici nu le poate înțelege” „Cel spiritual judecă toate lucrurile” (KJV). La nașterea din nou, duhul omului este adus de pe tărâmul morții spirituale și al înstrăinării de Dumnezeu la o nouă unire cu Dumnezeu, este unit cu Domnul într-un singur duh. Organul corespunzător al guvernării divine este repus în funcțiune pentru a aduce sufletul și trupul omului sub control divin, iar Duhul Sfânt își face locașul în duhul născut din nou al omului, pentru a cârmui dorințele, gândurile, motivațiile, hotărârile acestuia.

Aș vrea să închei prin a vă reaminti lucrul extraordinar pe care l-a făcut Cristos prin crucea Lui. Noi nu am ajuns să sondăm adâncimile Calvarului. Este un lucru binecuvântat de a vedea că El ne-a luat păcatele și le-a purtat în trupul Lui pe cruce, dar este un lucru și mai binecuvântat de a vedea că El a luat întregul teren al activității satanice din om. El l-a dus la cruce și l-a înlăturat, iar înțelesul profund al Cuvântului lui Dumnezeu este tocmai acesta, că noi am fost răstigniți, am fost îngropați împreună cu Cristos. El nu a rezolvat numai problema păcatelor, ci și a omului, a rasei, pe care a dat-o la o parte; El a urmărit nu doar să pună capăt unei rase, ci să înlătore sfera diavolului; nu să o termine cu omul în starea lui

căzută, ci să zdrobească puterea lui Satan și să nimicească lucrarea lui ca Înșelător. El a făcut aceasta prin cruce. Este un lucru extraordinar să vezi că Domnul Isus nu a dat numai o lovitură fatală omului, ocupându-se de carne, ci, ocupându-se de întreg trupul cărnii, El a dat o lovitură activității satanice din om. Acesta este cuvântul crucii. Care este adevărul de temelie pentru poporul lui Dumnezeu în vremuri primejdioase? Că puterea naturală a omului trebuie să fie zdrobită de crucea Domnului Isus. Fiecare dintre noi, care suntem în Cristos, trebuie să ajungem în acel punct unde să știm că puterea naturală a fost frântă și că noi nu mai putem, nu mai îndrăznim, să urmăm natura noastră în lucruri, raționamente, dorințe, afecțiuni, alegeri și hotărâri. Acum totul trebuie să iasă de la Dumnezeu, să ne fie dat de Duhul Sfânt ca să ne cârmuiască viețile, iar noi nu trebuie, sub nici o formă, să ne bazăm pe propria noastră înțelepciune. Puterea naturală trebuie zdrobită și noi trebuie să fim niște oameni care, asemenea lui Iacov, să mergem pentru tot restul zilelor noastre sprijinindu-ne de toiagul nostru, pentru că tendonul puterii noastre naturale a fost atins, rupt, și s-a uscat, s-a veștejit. Da, a duce mărturia Calvarului în toate zilele vieții noastre despre faptul că „am fost răstignit împreună cu Cristos, și nu mai trăiesc eu...” Eu am fost găsit și lovit și nu trebuie să mai aibă loc nici o furișare a „eului” meu. Nu mai există „eu”. Poate că noi am gândit despre cruce, despre unirea în moarte cu Domnul Isus, în lumina imediată a necesității de a abandona, de a renunța și de a muri; de a fi răstignit, și toată suferința ce decurge de aici. Dar, preaiubiților, menirea ei este de a ne strămuta din împărăția întunericului în cea a Fiului dragostei Lui; de a ne scoate de sub puterea lui Satan, de a ne elibera de amăgire. Dacă viața sufletului nostru nu este confruntată cu puterea crucii și nu este supusă lui Dumnezeu, iar noi nu știm ce înseamnă a trăi în Duhul și a umbla după Duhul, suntem expuși la amăgire. Acolo unde se arată imitația Duhului Sfânt, veți găsi foarte multă excitabilitate în suflet, emoții în suflet, lipsă de stăpânire în suflet și uneori indecență; dar și lucruri supranaturale. Da, dar acesta nu este Duhul Sfânt. Acolo a avut loc o căutare frenetică a sufletului după un anume fel de experiență, o experiență supranaturală. Acest lucru a deschis ființa spre altceva și poți obține acum orice. Poți obține călăuzire, poți obține miracole, orice pe acea linie; dar aveți grijă! Imitația, preaiubiților, are teren proprice în însăși natura noastră; această natură trebuie zdrobită. Desigur, acest adevăr trebuie aplicat cu foarte mare atenție. Ca Domnul să îi poată salva pe copiii Lui de amăgire și înșelare, El trebuie să îi ducă înapoi la adevărul de temelie al identificării cu Cristos în moarte, îngropare și înviere și la ce înseamnă aceasta legat de înlăturarea unui fel de om și apariția unui alt fel de om.

Și în această privință, ca în multe altele, Cristos răstignit este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL 4

CRISTOS CEL RĂSTIGNIT, ÎNTELEPCIUNEA LUI DUMNEZEU ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU

De citit: Ioan 4:20,21,23,24; Efeseni 4:23,24; Evrei 12:9

Legăți aceste pasaje între ele: „Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr”; „Omul cel nou, care este creat după Dumnezeu, în dreptatea și sfințenia adevărului” (KJV); „Tatăl duhurilor”.

În Capitolul 3 ne-am ocupat de marele sistem de imitație care a fost introdus în universul acesta de cel care este numit Înșelătorul. Am văzut că el a imitat întregul sistem ceresc, de la dumnezeire începând, în toate ordinele de ființe spirituale și în toate formele de lucrare spirituală, și că nu este nici un lucru care este cu adevărat din Dumnezeu și în relație cu Dumnezeu care să nu fi fost imitat de Înșelător. Există acum două sisteme mari: sistemul divin și imitația, sistemul satanic. Am văzut, de asemenea, că Dumnezeu l-a creat pe om astfel încât acesta să se potrivească perfect în propriul Lui sistem, că El a făcut omul într-un mod care corespundea în chip desăvârșit guvernării și metodei Lui divine. Omul creat potrivit gândului lui Dumnezeu era, în mod suprem și esențial, o ființă spirituală ce avea un suflet și un trup. El era în primul rând spiritual, pentru că duhul lui era sinele lui esențial prin care era unit cu Dumnezeu, care este Duh; așadar, comunicarea lui Dumnezeu cu omul se făcea prin duhul lui. Înșelătorul, pentru a-l captura pe om și pentru a-și asigura succesul sistemului lui - imitația sistemului lui Dumnezeu - a trebuit să-l facă pe om să se potrivească țelurilor lui. În grădina a avut loc, să zicem așa, o imixtiune a lui Satan, imixtiune care, datorită consimțământului omului, a avut ca rezultat faptul că omul a devenit o altă ființă decât cea pe care a creat-o Dumnezeu. El a devenit un om al sufletului, având duhul separat de Dumnezeu și, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, mort. Sufletul a preluat conducerea iar omul a devenit un om al sufletului, în loc de om al duhului. Totul din omul căzut este la nivelul sufletului și operează pe linia sufletului, în loc de cea a duhului. Această lume, în totalitatea ei, este constituită și organizată și funcționează la nivelul sufletului: „toată lumea zace în cel rău”. Ceea ce noi am vrut să vedem, în principal, sunt două lucruri: unu, că toate amăgirile, înșelările, rățăcirile, își au locul și terenul în însăși natura omului, în ceea ce el corespunde lucrării Înșelătorului. Sufletul este locul și terenul oricărei amăgiri. Iar celălalt lucru, că în lucrarea Lui de la cruce, Domnul Isus a purtat întreaga rasă sub judecata lui Dumnezeu, în moarte, atunci când El și-a vărsat sufletul în moarte. S-a terminat cu acea rasă. Prin aceasta, el a luat terenul de sub picioarele Înșelătorului pentru orice altă lucrare ulterioară de amăgire în cazul acelor care, prin credință, își însușesc tot ce înseamnă Calvarul. Prin urmare,

este de o importanță vitală ca noi să înțelegem corect și să devenim ascultători față de adevărul că atunci când Cristos a murit, și noi am murit. Din momentul în care ne-am ocupat locul în Cristos cel răstignit, noi știm că nu avem voie, nu îndrăznim, nu putem să trăim după carne sau să umblăm după carne, sau să trăim, pur și simplu, la nivelul sufletului, căci de acum încolo totul este după duhul, în puterea Duhului Sfânt. Unde să găsești o înțelepciune mai mare decât aceasta? Universul este pătruns de o singură mare întrebare: Cum se poate nimici puterea acestui sistem de imitație și Înzătorul din spatele lui? Uită-te la toată viclenia, toată istețimea, toată șiretenia, toată subtilitatea diabolică a acestui sistem de amăgire, de imitație, de rătăcire ce aparține aceluia cunoscut ca Înzătorul, care a înșelat întreaga rasă și toate neamurile! Unde vei găsi o înțelepciune care să stea împotriva acesteia și să triumfe asupra ei și să-i frângă puterea și, în cele din urmă, să scape universul de ea? Răspunsul este: „Cristos cel răstignit, înțelepciunea lui Dumnezeu”. Și în ce mod lucrează această înțelepciune supremă, transcendentă, dacă nu prin crucea Domnului Isus? În acest mod, în Cristos cel răstignit, întreaga rasă, în natura ei căzută, este dusă în moarte și terenul Înzătorului este îndepărtat. Aici se află înțelepciunea lui Dumnezeu arătată în Cristos cel răstignit. O, de am putea să înțelegem mai deplin minunea crucii, minunea fără egal a crucii. În ea este arătată înțelepciunea lui Dumnezeu.

Adevărul de temelie pentru poporul lui Dumnezeu

Pentru aceste zile de amăgire crescândă, chiar și în mijlocul poporului lui Dumnezeu, adevărul de temelie este adevărul unirii noastre cu Cristos în moarte, îngropare și înviere. Am vrea să trecem, pentru câteva momente, să vedem latura învierii. Am văzut deja marea putere și înțelepciune ale lui Dumnezeu în latura morții, în darea la o parte a rasei, a omului, a naturii acestuia, în care locuiește Satan. Aceasta nu înseamnă că oamenii sunt niște diavoli încarnați. Nu aceasta vreau să spun. Este o diferență între acest lucru și faptul de a fi ceva din Satan în însăși natura rasei. Am arătat mai înainte că amăgirea există în însăși natura acestei rase căzute. Cuvântul lui Dumnezeu spune că „inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” Credincioșii care umblă foarte aproape de Dumnezeu știu cât de deznădăjduit de rea este inima naturală. Cu cât ajungem mai aproape de Dumnezeu, cu atât ne urâm mai mult pe noi înșine. Amăgirea însă nu a existat niciodată în omul necăzut. Ea nu este din Dumnezeu. Una dintre acele trăsături la superlativ ale Noului Ierusalim, care, de fapt, este Adunarea, este transparența; se spune despre ea că este limpede precum cristalul. Aceasta înseamnă că tot ce este cețos, înșelător, ascuns, fals, viclean, perfid, a fost complet deznădăjduit și îndepărtat din poporul lui Dumnezeu; acesta va fi absolut transparent, curat precum cristalul. Nu va fi nimic întunecos, sinistru, neadevărat, nesincer în el. Rădăcina lui Satan este în omul natural, Satan

locuiește, în esență, în natura acestuia. Dumnezeu nu scoate aceasta afară din noi, ci El ne scoate *pe noi* afară și obține o nouă creație. Este deosebit de important să vedem semnificația unirii în moarte cu Cristos, nu numai în privința a ceea ce noi numim păcatele noastre, ci și a noastră înșine. Dar pe latura învierii, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu se arată în mod minunat. Din nou, ce s-a întâmplat la început, când a avut loc intervenția lui Satan și când omul și-a dat acordul? Duhul prin care omul era unit cu Dumnezeu într-un singur duh a ieșit din acea unitate activă și, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, a devenit mort. Acela a fost triumful lui Satan. Ei bine, pe acel fapt - despărțirea de Dumnezeu în duh - a fost ridicat și construit întregul sistem al guvernării satanice. Când Domnul Isus a înviat din morți, El a înviat în aceeași capacitate reprezentativă pentru o nouă ordine, o nouă creație, ca și în capacitatea Lui reprezentativă pentru vechea ordine. Cu alte cuvinte, pe latura morții El ne-a reprezentat pe noi prin acceptarea, de bunăvoie, a păcatelor noastre și luarea asupra Lui a acestei creații păcătoase, pe cruce. El a acceptat, în mod reprezentativ, poziția rasei căzute și a dus-o, în Persoana Lui inclusivă, la moarte. În înviere, El este Cel dintâi născut dintre mulți frați; în înviere, El este reprezentantul noii ordini a lui Dumnezeu. Vedeți ce s-a întâmplat? În crucea Domnului Isus, la un moment dat, Cristos, reprezentând vechea ordine, a fost despărțit de Dumnezeu. El a intrat în acel loc, acea poziție, acea stare de a fi separat de Dumnezeu, părăsit de Dumnezeu. El a luat locul unei rase despărțite de Dumnezeu. El a intrat în adâncimile, adâncimile îngrozitoare, ale stării omului despărțit de Dumnezeu. Prin puterea învierii, toată țaria satanică, toată înțelepciunea satanică a fost zdrobită, prin aducerea înapoi a lui Cristos din moarte, aducerea înapoi a Unuia care reprezenta o rasă aflată într-o poziție de separare de Dumnezeu. Acea nouă părtășie cu Dumnezeu ducea cu ea, și implica, faptul că lucrarea lui Satan a fost nimicită. Ce lucru extraordinar! Puterea lui Dumnezeu, „nemărginita mărime a puterii Sale... pe care a desfășurat-o în Cristos când L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa... mai presus de orice...” El L-a adus înapoi în cea mai strânsă părtășie și unitate. Dar El fusese despărțit de Dumnezeu. Se poate că a fost, în privința timpului, doar un moment. Totuși, dacă ai cunoaște ceva despre despărțirea de Dumnezeu, despărțirea reală de Dumnezeu, chiar dacă aceasta ar fi numai preț de o clipă, ea ar părea a fi de o viață; te-ar îmbătrâni, părul ți-ar fi alb. Iar Domnul Isus a gustat aceasta, a trecut prin aceasta. El, ca om, a mers în acel loc al despărțirii de Dumnezeu, în duh; timp de o clipă El L-a pierdut pe Dumnezeu, dar când Dumnezeu L-a adus înapoi din moarte în părtășie directă cu El, aceasta a însemnat că tot ceea ce era răspunzător pentru părtășia pierdută cu Dumnezeu a fost nimicit. Unirea prin înviere cu Cristos, în Cristos, este tocmai aceasta: „față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii țării Lui pe care a desfășurat-o în Cristos când L-a înviat din morți” (KJV) - „față de noi, credincioșii”.

Ce se află în spatele unirii noastre cu Cristos,

Mulți creștini pun întrebarea: „Ce înseamnă aceasta? Eu nu cunosc că aș avea conștiința realității acestui fapt în cazul meu. Este oare ceva de domeniul viitorului, când vom fi înviați din morți, prin înviere? *Atunci* se va împlini acest verset? „Față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui... când L-a înviat din morți”. *Atunci* va fi aceasta? Nu, se poate că nu ai conștiința nemărginitei mărimi a puterii Lui proporțional cu acea putere a tăriei Lui pe care El a folosit-o atunci când L-a înviat pe Cristos din morți. Dar eu te întreb: „Cunoști tu părtășia spirituală cu Dumnezeu? Știi tu ce este unirea cu Domnul?” Dacă da, aceasta a determinat exercițiul nemărginitei mărimi a puterii Lui. Niciodată nu ajungi în unire cu Dumnezeu decât pe baza faptului că întreaga putere a lui Satan a fost zdrobită și tot rezultatul lucrării lui Satan a fost dat la o parte. Părtășia noastră cu Dumnezeu este un lucru enorm. A fi în unit cu Domnul Isus în înviere, a umbla în înnoirea vieții, este dovada faptului că Dumnezeu, în Cristos, prin cruce, a făcut un lucru foarte mare. O, dacă am aprecia așa cum trebuie lucrarea de la Calvar! O, dacă ni s-ar deschide ochii, așa cum s-a întâmplat în cazul Apostolului, astfel încât lauda noastră de căpătâi și singura noastră hotărâre să fie de a nu cunoaște altceva decât „pe Isus Cristos și pe El răstignit” și „crucea Domnului nostru Isus prin care lumea este răstignită față de mine, și eu față de lume”. De aceea s-a lăudat Pavel cu crucea. De aceea Pavel a fost hotărât să nu cunoască nimic altceva decât pe Isus Cristos și pe El răstignit, pentru că el a văzut lucrul extraordinar pe care îl reprezenta Calvarul atât pe latura morții, cât și pe latura învierii. Domnul vrea ca noi să fim în această poziție, din punct de vedere spiritual. Puterea lui Satan este nimicită atunci când credinciosul stă pe terenul învierii și rămâne acolo, refuză să se coboare la nivelul de jos al vieții sufletului, al vieții eului. Prin urmare, lupta din viața credinciosului nu este de a ajunge la o oarecare poziție spirituală, ci de a menține o poziție spirituală care i-a fost dată în Cristos. „*El ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Cristos*”. Nu este ceva pentru care să luptăm, dar întreaga țintă a vrăjmașului este de a-l coborî pe credincios la un nivel mai jos. De aceea spune Apostolul: „*Lupta noastră este în locurile cerești*”. Noi trebuie „să stăm tari, să ne împotrivim și, după ce am făcut totul, să rămânem victorioși pe teren”. Cu alte cuvinte: menține-ți poziția, poziție care este a ta prin unirea cu Cristos în înviere. Vrăjmașul acționează prin ceva care să ne tragă în jos, prin presiune asupra noastră, sau printr-un plan subtil, cursă, laț, prin oricare dintre multele lui metode pentru a ne scoate de pe poziție. Dar crucea reprezintă pentru noi o viață spirituală în locurile cerești, unde puterea lui Satan este zdrobită. Este drept însă că aceste lucruri sunt foarte generale și am vrea să trecem, înainte de a încheia, de la latura generală la o latură mai specifică, adică de a pune tot acest lucru, acest mare adevăr, în contact cu chestiuni practice. Nu că ceea ce am spus până acum nu ar fi practic, dar mă refer la lucrurile cu care noi suntem într-o legătură mai strânsă în viața noastră; acolo trebuie aplicat adevărul.

Temelia și natura părtășiei cu Dumnezeu

Unde începe totul privitor la Dumnezeu și, implicit, privitor la vrăjmaș în lucrarea lui de imitare? Începe pe tărâmul închinării. Începutul a toate este închinarea, raportat la Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Dumnezeu are locul central și suprem de recunoaștere, de guvernare. În ascultarea, supunerea noastră desăvârșită, în fiecare parte și fază din ființa noastră, Dumnezeu are dreptul suprem. De aici începe închinarea. Ea este o relație, nu numai un exercițiu. Nu este ceva ce noi facem în anumite moduri și cu anumite metode, ci este o atitudine a vieții, un loc pe care Dumnezeu îl are în întreaga conștiință. Aceasta este închinare.

Ei bine, ca Satan să contrafacă și să ia locul lui Dumnezeu, închinarea este obiectivul lui. În cazul lui Adam, acesta a fost obiectivul lui: de a-l împiedica pe om să dea lui Dumnezeu locul suprem, ca să poată lua el locul lui Dumnezeu. El și-a însușit, înlocuindu-L pe Dumnezeu, reverența și recunoașterea și ascultarea omului, și a dobândit închinare și a devenit „*dumnezeul* acestui veac”. Când ultimul Adam, al doilea Om, a venit și a început oficial, public, marea lucrare pe care venise să o facă, singurul lucru pe care vrăjmașul a căutat să îl obțină a fost închinarea Lui. „Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție dacă te vei închina mie”. El s-a trădat; și-a arătat fața. Dacă ar fi putut face și cu ultimul Adam cum a făcut cu primul, el ar fi năruit planul lui Dumnezeu privitor la o nouă rasă.

Ei bine, tocmai aici trebuie să avem lumină. Am citit în Ioan 4, de la versetul douăzeci. Femeia spune: „Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii”. Isus i-a spus: „Femeie, crede-mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim... vine ceasul, și acum a și venit, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr”. În duh - „d” mic, nu „D” mare. O, ce înseamnă aceasta? Aceasta reprezintă un nou sistem, o nouă ordine. Aceasta este criza crucii pe tărâmul închinării, lucrul de bază. Dar ce s-a întâmplat? Ierusalimul fusese, categoric, rânduit în mod divin să fie un loc de cinste și de închinare. Samaritenii au imitat, prin templu și munte, sistemul care era la Ierusalim și se închinau aceluiași Dumnezeu. Dar Dumnezeu adusese în lume acel sistem al închinării la Ierusalim; El îl proiectase. Era un templu, o clădire, o piesă de elaborată arhitectură ecleziastică cu preoți, cu mantii și veșminte, cu ardere de tămâie, cu jertfe, rugăciuni, citirea Scripturilor, și multe alte lucruri. Da, Dumnezeu introdusese acestea, iar acum Domnul Isus dădea totul la o parte și, procedând astfel, arăta cât se poate de limpede că aceasta nu este o închinare *adevărată*. Este o comparație aproape defăimătoare. „Nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim, nu se vor închina oamenii Tatălui. Ci adevărații închinători se vor închina în duh și în adevăr”. „Dumnezeu este duh”.

Unde s-a rătăcit creștinismul?

Ce s-a întâmplat, atunci, dacă acesta nu este adevărul, ce este adevărul? Aici s-a rătăcit creștinismul. Aceasta este despărțirea între suflet și duh. Nu ceva care era doar un tip, o ilustrare, un set de simboluri. Dumnezeu nu a vrut niciodată ca acela să fie lucrul final, nu a intenționat niciodată ca omul să facă din acela un lucru în sine, nu a intenționat niciodată ca acel lucru să dăinuie la nesfârșit. El a fost introdus pentru a ilustra și reprezenta altceva, și durata lui a fost până ce a venit Domnul Isus. El arăta înspre Domnul Isus, ducea la El, vorbea despre El și crucea Lui prin care ceea ce era doar din suflet urma să dispară și ceea ce era din duhul urma să apară. Ce este viața spirituală în privința închinării? O, nu este arhitectură ecleziastică, veșminte, rânduieli, ritualuri. Acestea dispar la Calvar. Perpetuarea a oricui de acest gen este o contradicție a Calvarului. Vedeți unde suntem astăzi. Menținerea acelui gen de lucru, preaiubiților, este din cauza neputinței de a înțelege ce a adus Domnul Isus.

Ce înseamnă, așadar, închinarea în duh? Înseamnă a trece dincolo de toate acestea și a vedea semnificația spirituală. Acele animale care se aduceau pentru a fi jertfite erau cercetate cu foarte mare grijă, întoarse pe toate părțile, ca nu cumva să aibă vreun defect, vreun cusur, vreo pată, vreo nepotrivire, vreun element dublu, două culori, două feluri. Dacă se găsea oricare dintre aceste semne, animalul era respins. Dacă însă, după o cercetare și investigație atente, nu se găsea nici un defect, nici un cusur, și reprezentantul lui Dumnezeu, cu ochii ascuțiți ai unui expert, putea pronunța familiarul „Tetelestai” - „Este desăvârșit” - atunci animalul era oferit, ca jertfă, lui Dumnezeu. Adevărul întruchipat în acest simbol este acesta, că singura părtășie cu Dumnezeu este pe baza desăvârșirii spirituale a Domnului Isus. Aceasta este închinarea. Veșmintele din vechime erau doar simboluri și figuri și ilustrări. Îmbrăcămintea preoțească vorbea necurmat despre o dreptate și frumusețe și slavă care alcătuiesc natura Omului-Dumnezeu, Domnul Isus. Ea este dată, atribuită, împărțită aceluia care, prin credință, Îl apucă pe Cristos. Noi, care suntem în Cristos, în ochii lui Dumnezeu purtăm veșminte de frumusețe și slavă și sfințenie. De ce, atunci, să se perpetueze un sistem? Domnul Isus l-a îndepărtat prin cruce, s-a terminat cu el. La aceasta se referă El când vorbește despre închinarea în duh și în adevăr. Cortul și templul fuseseră numai simboluri, vorbind despre acea părtășie spirituală a sfinților așa cum sunt ei uniți spre a fi Templul lui Dumnezeu, Trupul unui Cap înălțat. Scândurile cortului legate împreună prin drugi vorbesc despre sfinții cu dreptatea, sfințenia și slava date lor de Dumnezeu, legați împreună într-un singur duh, un Trup cu „încheieturi și legături”. Pietrele templului prelucrate în carieră și apoi asamblate fără să se audă sunetul de ciocan sau de secure, fixate în liniște, sunt umbre ale pietrelor vii zidite împreună spre a fi un locaș spiritual. Dumnezeu locuiește acum nu în temple făcute de mâna omului, ci într-un trup spiritual, mădularele lui Cristos unite cu El.

De ce atunci să se perpetueze un lucru pe care Dumnezeu l-a desființat la cruce și să se mențină la un nivel mai jos faptul că „noi, care suntem mulți, suntem un singur trup”? Vedeți unde s-au rătăcit lucrurile? Rețineți că atunci când nu se recunoaște, nu se cunoaște semnificația spirituală a toate acestea, când nu se vede dincolo de exterior și se menține lucrul cel vechi, te afli tot la nivelul sufletului și ești deschis pentru amăgire. Totul poate fi o amăgire îngrozitoare. Și cum lucrează acea amăgire? Prin faptul că așa de mulți creștini buni sunt complet în robia unui sistem tradițional care îi privează de revelația divină. Sistemul lor tradițional este cel care le barează, pur și simplu, calea spre revelație divină. Crucea Domnului Isus reprezintă libertatea în duh pentru Dumnezeu să ne ducă la plinătatea vieții și a luminii Lui. Acesta este întregul scop al Epistolei către evrei. A fost scrisă exact pentru acest scop; era acolo un popor care primise lumină cu privire la adevărata natură a părtășiei cu Dumnezeu în Cristos. Domnul Isus a luat locul templului și al preoției și al jertfelor și al rânduielilor, ba chiar și al sabbatului. Sabbatul nu mai era doar o chestiune de timp, ci era legat de o Persoană. Dumnezeu a ajuns la odihna Lui în Cristos. Toate lucrările lui Dumnezeu s-au încheiat în Cristos. Dumnezeu a intrat în odihna Lui atunci când Cristos a desăvârșit lucrarea lui Dumnezeu prin răscumpărarea de pe cruce.

Acum nu se mai pune problema formelor, a ceremoniei, a ritualurilor exterioare, a clădirilor, a preoților, a jertfelor; totul este Cristos. Cei cărora li se adresează autorul Epistolei către evrei au văzut aceasta; El îi chemase să iasă din tabăra religioasă, formală, istorică, tradițională, iar aceasta a atras după sine persecuții, ostracizare, izolare, singurătate și tot felul de alte lucruri. Cei ce se țineau de religia oficială le-au făcut viața foarte grea din cauza aceasta. Prețul ce trebuie plătit pentru ceea ce este cu adevărat spiritual și ceresc a fost și este mare, și ei s-au aflat în pericolul de a se întoarce la vechile lucruri. Epistola către evrei a fost scrisă tocmai cu scopul de a-i scăpa de acel pericol și de a le spune mai pe larg despre marea schimbare care s-a realizat prin cruce, prin lucrarea Domnului Isus. Un sistem se încheiase, reprezentarea pământească, și apăruse celălalt, realitatea cerească. Epistola ajunge la marea concluzie: „V-ați apropiat de... Ierusalimul ceresc..., de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou și de sângele stropirii...”. Așadar, creștinismul istoric în sine, creștinismul tradițional în sine, poate încă să ne țină la o închinare la nivelul sufletului, pentru care trebuie să avem un anume fel de clădire, cu un anume fel de ferestre, cu un anume fel de muzică; și anumite feluri de rugăciuni, anumite feluri de oameni și anumite feluri de îmbrăcăminte, și toate acestea pentru „a ajuta” închinarea noastră; toate acestea pentru a face reală părtășia noastră cu Dumnezeu. Aceasta înseamnă a trăi pe terenul pre-Calvarului și totul este sufletesc și obstrucționează cărarea spre o trăire lăuntrică personală, spirituală, plină, cu Dumnezeu.

Eliberat de sisteme exterioare

Pentru a-L cunoaște pe Domnul în Viață trebuie să fim eliberați de Hainele de Mormânt ale sistemelor exterioare. Preaiubiților, este la fel de adevărat ca tot ce am spus până acum, că, dacă vrei să-L cunoști pe Domnul într-o trăire mai deplină, trebuie să fii eliberat de orice influență exterioară a religiei, trebuie să fii liber și deschis pentru Domnul, trebuie să fii liber în duh. Trebuie să existe o viață personală în Dumnezeu, și acest lucru nu depinde de loc sau de orice altceva din afară sau din jurul nostru, ci depinde în întregime de părtășia noastră spirituală cu El. Poate să fie la fel de real, de binecuvântat și într-o închisoare murdară, infestată de șobolani, ca și în cea mai luxuriant împodobită catedrală. O, da, unele dintre cele mai minunate părtășii cu Dumnezeu au fost în locurile cele mai incredibile! Nu ai nevoie de „ajutoare” de acest gen atunci când Îl cunoști pe Dumnezeu. Viața ta este cu Dumnezeu. Acum, rețineți, acea Epistolă către evrei a fost scrisă pentru a anticipa ceva. Apostolul a știut că, în scurt timp, tot acel sistem iudaic urma să fie în ruine. Domnul Isus profetise aceasta, că nu va mai rămânea piatră pe piatră, că va fi împrăștiat în cele patru vânturi. Nu va mai fi nici templu, nici altar, nici jertfe, nici sărbători, nici preoți. Totul va înceta, va fi distrus, împlinindu-se astfel prezicerea divină. Ce se va întâmpla cu părtășia cu Dumnezeu a acestor oameni dacă ea era legată de aceste lucruri? Va dispărea. Va dispărea odată cu sistemul, și El a vrut să-i scape de acel lucru care, fiind legat de pământ, urma să dispară, și să-i aducă la un lucru nou, care aparținea mântuirii. Părtășia cu Dumnezeu trebuie să fie astfel încât, fie că putem participa la străngeri, fie că nu, noi Îl avem pe Domnul. Fie că avem muzică suflătoare frumoasă, fie că nu, noi Îl avem pe Domnul. Noi nu suntem pe acel tărâm. „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim”.

Cărămizile și mortarul nu pot avea comuniune cu duhul. Sufletul omului poate să comunice cu Dumnezeu numai prin intermediul duhului care se află în unire cu Dumnezeu. Aceasta a făcut Calvarul. Desigur, se poate înțelege acum de ce crucea este inacceptabilă, și dacă o vei vesti și vei sta de partea ei, te vei trezi în afara taberei, din cauza acestei atașări puternice de o moștenire istorică, tradițională. Lucrul îngrozitor este că Satan a acaparat reprezentarea divină, însușindu-și-o, în timp ce Dumnezeu a terminat cu ea. Ceea ce Dumnezeu introdusese pentru un scop temporar Satan a capturat pentru sine însuși, ca să eclipseze natura reală a părtășiei cu Dumnezeu.

Nimeni însă să nu creadă că eu susțin că nu sunt oameni spirituali în acel sistem de lucruri. Nu spun aceasta, dar spun că dacă acela reprezintă pentru ei viața lor spirituală, și dacă ei *trebuie* să-l aibă, și dacă acela este domeniul în care ei trăiesc, atunci ei nu văd dincolo de acel sistem și nu sunt eliberați de el ca lucru în sine; ei nu au cunoscut înțelesul Calvarului, nici ce înseamnă Cristos răstignit, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. A te lupta cu puteri și stăpâniri cere mai

mult decât un sistem de lucruri exterioare. Vedeți, noi suntem angajați într-o lucrare aspră, ne confruntăm cu o poziție spirituală care este uriașă și numai o poziție spirituală este adecvată pentru așa ceva. Cred că ați primit suficientă lumină pentru a vedea că ceea ce s-a spus este justificat. El să ne facă în stare să fim gata să mergem mai departe cu El, „uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea”, sau, pentru a reveni la Epistola către evrei, „să mergem spre cele desăvârșite”. Jucăriile, cărțile cu ilustrații, simbolurile sunt pentru copii, a căror inteligență este mică. Ele sunt luate la un moment dat, căci gândul lui Dumnezeu este de a avea nu copii, ci fii. Așadar, Calvarul desființează grădinița lucrurilor exterioare în relație cu Dumnezeu și aduce plinătatea unei ordini cerești, pentru a ne face fii maturi ai lui Dumnezeu. Să fim așa!

Sfârșit